

Chương 29

Phó Hồng Tuyết Bạt Đao

Hoàng hôn xuống.

Mây thu thấp, không gian âm u ...

Phó Hồng Tuyết chuẩn bị bạt đao.

Nhưng, vừa lúc đó, có người bật cười ! Âm thanh của Lộ Tiểu Giai. Chẳng rõ y đến lúc nào, hiện tại thì y đứng bên ngoài cửa sổ, cười vào.

Giọng cười của y như muôn thuở, mang cái hơi hướm chế nhạo, ngạo mạn, trào lộng, ai còn có chút tự ái, nghe giọng cười đó cũng phải xốn óc, dù thực sự không phải là cái đích của giọng cười.

Phó Hồng Tuyết trầm con tim xuống.

Hắn vốn có một điểm nhỏ hy vọng, bây giờ thì điểm nhỏ đó cũng mất luôn.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Rượu bốc thơm, gái bưng đẹp, sao không thụ hưởng, lại định choảng nhau ?

Tiết Đại Hán hỏi lại:

- Giết người cần phải chọn địa phương nữa sao ?

Lộ Tiểu Giai lại cười:

- Đương nhiên !

Y tiếp luôn:

- Giết người, là cái nghề của các vị, tại hạ bảooc hứng nơi đây quyết không đúng địa phương !

Tiết Đại Hán hỏi:

- Người muốn chọn hộ bọn ta một địa phương ?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Tại hoa viên. Nơi đó được lắm ! Không có gì sướng bằng ngã gục giữa cội hoa, nếu cần phải ngã !

Nhảy lên bệ cửa sổ, ngồi đó, Lộ Tiểu Giai tiếp luôn:

- Trời thu quả hợp với sự giết người. Nếu tại hạ giết người, thì luôn luôn chọn ngày thu, đêm thu ! Từ lâu, tại hạ thích mùa này để làm cái việc giết người.

Tiết Đại Hán thốt:

- Rất tiếc hôm nay người không có dịp động thủ !

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tự mình không có người để giết, thì xem bằng hữu giết người cũng là một cái thú !

Tiết Đại Hán gật đầu:

- Người tin đi ! Nếu có có thể thôi thì người không thất vọng đâu ! Ta dám bảo chứng điều đó !

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Ta tin !

Y quay đầu nhìn sang Phó Hồng Tuyết, lại thốt:

- Thực ra, người bị giết hôm nay, đáng lẽ không nên là các hạ !

Phó Hồng Tuyết đứng tận đầu kia luống hoa, tự nhiên nghe lọt.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Võ công của lão Tiết mạnh và độc, hẳn dù là một cao thủ nhất lưu, song đao pháp của các hạ lại thần kỳ, ảo diệu, các hạ thừa sức giết hẳn ~

Phó Hồng Tuyết không đáp !

Tiết Đại Hán không cãi.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Tuy nhiên, hiện tại thì tình thế bất đồng ! Chỉ vì tự mình đối với chính mình, các hạ không còn lòng tin, thì thanh đao của các hạ đối với các hạ, làm sao có lòng tin ! Đến mình mà không tin chính mình, đao không tin mình, thì cái hậu quả như thế nào, trẻ nít cũng hiểu được !

Không ai nói gì.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cho nên, người bị giết hôm nay, người không nên lại là người nên !

Mồ hôi lạnh đổ ướt lòng bàn tay Phó Hồng Tuyết.

Lộ Tiểu Giai lại tiếp:

- Nhìn các hạ bị người ta giết như thế đó, dù cho bất cứ ai cũng thấy xốn xang, bứt rứt, chứ chẳng riêng gì tại hạ. Nhưng ! Nếu cần trách, thì không thể trách người ta, mà chỉ nên trách các hạ thôi !

Y thở dài.

Rồi lại tiếp:

- Một con người, nếu muốn báo cừu thì tuyệt đối không nên yêu bất cứ một nữ nhân nào. Một con người, nếu dấn thân vào kiếp giang hồ, mà muốn sống sót được lâu dài, thì tuyệt đối không nên yêu bất cứ nữ nhân nào. Hà huống, kẻ mà các hạ yêu, lại là một gái điếm, một gái làm vợ khắp người ta !

Phó Hồng Tuyết nghe con tim rúm lại.

Hắn đáp:

- Một con người muốn sống lâu, không nên nói nhiều.

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Câu đó nghe được đấy ! Tại hạ nhìn nhận hôm nay quả đã nói nhiều.

Y bóc vỏ đậu, nhai hạt đậu, bồng y thốt:

- Nhưng hôm nay, các hạ nói ít quá !

Phó Hồng Tuyết băng quơ:

- Ạ ?

Lộ Tiểu Giai lại nhai hạt đậu, tiếp:

- Đáng lẽ các hạ phải hỏi hấn, tại sao hấn muốn giết các hạ !

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không cần phải hỏi !

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì tại hạ đã biết.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Các hạ biết cái chi ?

Niềm thống khổ lộ rõ nơi ánh mắt, Phó Hồng Tuyết gằn từng tiếng:

- Hấn là một trong số người có mặt bên ngoài Mai Hoa Am trong một đêm, cách đây mười chín năm dài.

Lộ Tiểu Giai cười lớn.

Y thốt:

- Năm nay, tuổi hấn chưa tròn ba mươi, mười chín năm trước hấn chỉ là một đứa bé con, tại sao các hạ không làm một bài toán sơ đẳng ?

Phó Hồng Tuyết giật mình ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Bất quá, các hạ vì phụ thân mà báo cừ, thì hấn cũng có thể vì phụ thân mà giết các hạ.

Phó Hồng Tuyết hiểu.

Tiết Đại Hán không là người trong cuộc năm xưa, song phụ thân y có tham gia vụ án.

Âm mưu của Tiết Đại Hán không ngoài mục đích ngăn trở Phó Hồng Tuyết tìm phụ thân y mà báo cừ.

Có ai cho rằng Tiết Đại Hán hành động sai quấy ? Dù phương pháp không chánh đáng, nhưng việc bảo vệ đáng sanh thành là việc hợp đạo lý, thì người ta có quyền dùng mọi phương pháp, không cần tuyển chọn.

Miễn là phương pháp có thể mang lại kết quả mong muốn.

Tiết Đại Hán không nói gì.

Y vận dụng toàn bộ chân khí, dồn vào tay chân.

Thân hình y vốn cao lớn, chừng như cao lớn hơn với sự căng phồng của chân lực khí.

Vũ khí của y, là chiếc búa nặng đúng năm mươi ba cân.

Chiếc búa đó có thể phá vỡ một hòn núi.

Phó Hồng Tuyết hít một hơi dài không khí, bảo:

- Bây giờ, các hạ có thể xuất thủ !

Tiết Đại Hán lạnh lùng:

- Tại hạ nhường cho các hạ bạt đao trước. Cái đó cũng chẳng đổi thay gì sự việc.

Bởi dù sao thì tại hạ cũng giết được các hạ như thường.

Bỗng, một người kêu âm lên:

- Nếu người muốn giết hấn, thì trước hết giết ta đây !

Từ một bụi hoa, một bóng hình xuất hiện, tóc bỏ xỏa, rối bù, mặt lộ vẻ khản trương khiếp hãi.

Theo sau là một gã nam nhân, y phục sang sòng con người không quý.

Gã níu nàng lại.

Phải, bởi người đó là một nữ nhân.

Gã gắt:

- Tại sao cô nương can thiệp vào vụ của người ta ?

Gã vừa dứt câu, nàng quay phắt mình lại, tát mạnh tay vào mặt gã.

Cái tát quá mạnh, làm gã ngã nhào.

Tiết Đại Hán và Lộ Tiểu Giai đồng kinh hãi, rồi đồng kêu lên:

- Người !

Nữ nhân, là Thúy Bình.

oOo

Con người bị dao động mạnh nhất, là Phó Hồng Tuyết !

Kinh ngạc ? Thống khổ ? Hoan hỉ ?

Những cái đó, đang bùng lên trong tâm tư hấn, cực độ.

Thúy Bình chạy đến, án ngữ trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Người tới đây làm gì ?

Thúy Bình đáp:

- Ta không thể nhìn hấn chết.

Tiết Đại Hấn cười lạnh:

- Người có thể bảo vệ hấn không ?

Thúy Bình đáp:

- Ta không thể, song ta có thể chết trước hấn !

Tiết Đại Hấn hừ một tiếng:

- Người dám chết vì hấn ?

Thúy Bình lạnh lùng:

- Nếu không, ta đến đây làm chi ?

Tiết Đại Hấn hỏi:

- Tại sao lúc đó người bỏ đi ?

Thúy Bình đáp:

- Tại vì ... tại vì lúc đó, ta nghĩ rằng hấn chán ghét ta, hấn khinh miệt ta, ta cho là hấn không cần đến ta nữa.

Mắt long lanh lệ, nàng tiếp:

- Nhưng hiện tại, ta biết hấn thành thật yêu ta, sợ dĩ trước kia hấn đối xử với ta như vậy, là vì trời sanh hấn với tánh khí cổ quái đấy thôi ! Chứ cái tâm của hấn thì rất tốt ...

Tiết Đại Hấn cười lạnh !

Thúy Bình vừa khóc vừa tiếp:

- Bây giờ, ta đã hiểu rõ rồi, chỉ cần hấn thành thật yêu ta, thì ta dành tấm chân thành đáp lại hấn. Ngoài ra, những gì khác đều không trọng yếu. Hà huống, mấy hôm nay, hấn sống như thế nào, ta cũng biết rõ luôn ...

Tiết Đại Hấn lại cười lạnh:

- Chẳng lẽ thật sự người muốn ta giết người ?

Thúy Bình bủi môi:

- Tại sao không thật ? Vì ta mà hấn chết, ta còn sống nữa mà làm gì ? Ta có thể sống được sao ?

Tiết Đại Hấn buông nhanh:

- Được ! Ta sẽ thành toàn ý nguyện của người.

Bỗng, Phó Hồng Tuyết cất tiếng:

- Chờ một chút !

Tiết Đại Hấn lạnh lùng:

- Người giành chết trước phải không ?

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Thái độ của hấn rõ rệt lắm rồi, cần gì hấn phải đáp !

Những gì nơi hấn đã mất, một bóng hình làm cho sống lại.
Rượu dù có phá hoại thể xác, tâm hồn hấn, bóng hình đó mang lại một nhiệm mầu, trả hấn về nguyên trạng.
Vì Thúy Bình, hấn biến đổi nguy hại.
Với Thúy Bình, hấn khôi phục nguyên trạng ! Hấn vẫn là Phó Hồng Tuyết của ngày nào.
Cái nguy nhất cho đối phương, là niềm tin đã trở về với hấn.
Bàn tay nắm chuôi đao, ổn định như ngày cũ.
Tiết Đại Hán chột cảm thấy sợ hãi. Y thấy khó giết con người trước mặt rồi. Hôm nay không giết được, vĩnh viễn y sẽ không bao giờ giết được !
Phó Hồng Tuyết giết người, không chờ đợi và không ai thấy thanh đao, chỉ thấy ánh đao.
Đao rời vỏ, đao chui vào vỏ, đều kêu soảng, đáng lẽ ra, làm hai việc đó, hấn phải gây nên hai tiếng soảng.
Nhưng, hấn nhanh tay quá, hai tiếng soảng hầu như không cách biệt nhau.
Cho nên người ta chỉ nghe mỗi một tiếng soảng thôi.
Đao pháp nhanh thế đó, Tiết Đại Hán làm gì phản ứng kịp ?
Tuy nhiên, y chưa ngã.
Y thở phào một hơi dài, trút hết bi ai !
Y thốt:
- Tại hạ vốn tưởng xem các hạ là một bằng hữu !
Câu nói cuối cùng trong đời y.
Rồi y ngã xuống, ngã cạnh chồi hoa ! Y chết dưới hoa !

oOo

Phó Hồng Tuyết không nhìn Tiết Đại Hán.
Lạ lùng ở chỗ, niềm bi thương hiện lộ trong ánh mắt lạnh của hấn.
Hấn lẩm nhẩm:
- Tại hạ vốn không tưởng giết các hạ !
Một vài cánh hoa rơi, đáp trên mình Tiết Đại Hán.
Lộ Tiểu Giai còn ngồi ở một chỗ, không buồn bước tới nhìn qua thi thể bằng hữu.
Rồi y nhìn thanh đao của Phó Hồng Tuyết.
Sau cùng, y thốt:
- Đao nhanh quá !
Phó Hồng Tuyết không nói gì.

Lộ Tiểu Giai chột cười, tiếp luôn:

- Rất tiếc, chưa nhanh đúng mười phần !

Phó Hồng Tuyết vẫn nín lặng.

Hắn cũng cảm thấy như vậy. Tuy hắn giết được Tiết Đại Hán, song hắn không biểu thị được cái nhanh thường lệ của đao pháp.

Hắn chưa khôi phục trọn cái nhanh đó.

Qua mười bốn ngày dầy vò, làm sao hắn khỏi bị tiêu mòn ít nhiều ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Hiện tại, trong tâm lý của chúng ta, nhất định là không còn thắc mắc về một việc.

Phó Hồng Tuyết không hỏi.

Bởi, hắn biết rõ ý tứ của Lộ Tiểu Giai như thế nào, qua câu nói đó.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Nếu tại hạ muốn giết các hạ, thì hiện tại là một cơ hội tốt không thể tốt hơn được. Kẻ ngu ngốc cũng không bỏ qua cơ hội này !

Thúy Bình kêu lên thất thanh:

- Người ... người tưởng giết hắn ?

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Người xem, ta có phải là một kẻ ngu ngốc chẳng ?

Y bóc vỏ đậu, quăng cả hạt lẫn vỏ lên.

Nhưng, hạt đậu biến mất.

oOo

Có một hấp lực kỳ quái ở sau lưng y, hút hạt đậu, rơi xuống miệng một người.

Dĩ nhiên không phải là miệng y.

Một người ngồi trong nhà, ngay tại chỗ Phó Hồng Tuyết ngồi trước đó, đang nhai hạt đậu.

Phó Hồng Tuyết quay đầu lại.

Diệp Khai ! Âm hồn bất tán, theo hắn bất cứ tận địa phương nào.

Diệp Khai cười nhẹ, rồi uống một chén rượu.

Lộ Tiểu Giai cũng bật cười, hỏi:

- Trên bàn còn có thức ăn, sao các hạ không ăn, lại cướp hạt đậu của ta mà nhắm rượu ?

Diệp Khai đáp:

- Chỉ vì, cơ hội ăn được đậu của người, không phải có nhiều, chỉ có những kẻ ngu ngốc mới bỏ qua cơ hội tốt !

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Tại hạ xem, các hạ không giống một ngốc tử !

Diệp Khai gật gù:

- Nhờ vậy, tại hạ mới còn sống.

Lộ Tiểu Giai cười lớn.

Đoạn, y vọt mình đi.

Y vừa khẽ xoay mình, là bóng hình y khuất trong màn đêm vừa buông mỏng.

Diệp Khai vừa rót thêm rượu, vừa lẩm nhẩm:

- Xem ra, trong năm nay, bọn ngốc tử bắt đầu kém giảm nhân số dần dần ...

Đêm xuống dần dần.

Đèn đã cháy, do tự Diệp Khai đốt lấy.

Trong khách sạn, chẳng có một ai, thiếu nữ vừa rồi, tính tiền rượu cho Phó Hồng Tuyết, cũng biến mất dạng.

Lúc đèn vừa cháy, thì Phó Hồng Tuyết vừa đến cửa.

Hắn nhìn chén rượu nơi tay Diệp Khai, hiện tại rượu không còn hấp dẫn đối với hắn nữa.

Diệp Khai hớp một ngụm rượu, nốc rồi, cười nhẹ thốt:

- Tại hạ không cười, bởi vì hiện tại các hạ không thể uống như trước !

Phó Hồng Tuyết nhìn chàng dăm dăm.

Diệp Khai tiếp:

- Tuy nhiên, các hạ có thể vào đây mà ngồi. Nơi đây ...

Phó Hồng Tuyết bỗng chặn lời chàng:

- Ai bảo người đến đây ?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ có đầu óc của mình !

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Tại sao người luôn luôn chen vào việc của ta ?

Diệp Khai chớp mắt?:

- Ai chen vào việc của các hạ ?

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Vừa rồi người ...

Diệp Khai chặn lời ngay:

- Vừa rồi, bắt quả tại hạ an vài hạt đậu phộng của Lộ Tiểu Giai, chẳng lẽ đó là việc của các hạ ?

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Diệp Khai chợt thở dài, tiếp:

- Năm nay, số ngốc tử càng lúc giảm thiểu, song chung quy vẫn còn một vài gã !

o0o

Thúy Bình cúi đầu, từ từ len lỏi qua các luống hoa, ngấn lệ nơi mặt nàng chưa khô, lệ còn đọng long lanh nơi mắt.

Nàng nghe có tiếng chân người ở phía hậu.

Âm thanh đặc biệt kỳ quái.

Nàng cứ bước, tiến ra phía cửa. Tiếng chân vẫn theo ra.

Rồi tiếng người vang lên:

- Người ...

Thúy Bình đứng lại, quay mình.

Phó Hồng Tuyết ở trước mặt nàng. Hấn hỏi:

- Người lại đi ?

Thúy Bình gật đầu, rồi lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sao lúc đó, người không đợi ta ?

Thúy Bình cúi đầu:

- Có lúc nào ... công tử muốn tôi đợi chẳng ?

Câu nói như mũi châm, đâm vào tim Phó Hồng Tuyết.

Nhưng, mũi châm nóng ! Nóng thì dễ chịu hơn lạnh.

Bởi, trên phương diện ái tình, người ta ai ai cũng sợ lạnh.

Phó Hồng Tuyết vọt mình tới, ôm nàng vào lòng, siết mạnh vòng tay.

Một cuộc đối thoại khai diễn:

- Tôi cứ cho là vĩnh viễn công tử không còn trở lại với tôi !

- Tại sao ? Tại sao người có tư tưởng đó được ?

- Tại vì công tử thấy tôi đi với một người ! Theo một người !

- Ta không thể trách người.

- ...

- Người cho rằng ta khinh miệt người, ta không cần người, tự nhiên người phải tìm người khác !

- Thật tình công tử không hận tôi ?

- Lỗi tại ta, tại sao ta trách người ?

- Nhưng tôi ...

- Ta bất chấp người ra sao, tất cả những gì thuộc về người, đều thuộc về quá khứ.
Tại sao chúng ta không quên được quá khứ ?

- Công tử thật sự quên được dĩ vãng của tôi ...

- Ta cũng hy vọng người quên những gì ta đã làm trong những ngày qua, đối với người !

Thúy Bình mỉm cười.

Nàng cười, nhưng mặt lại ướn lệ.

Nàng cười dịu, ngọt vô cùng.

Cuộc đối thoại tiếp nối:

- Công tử thật sự là Phó Hồng Tuyết ?

- Đương nhiên !

- Tại sao công tử biến đổi thành con người khác mau lẹ như vậy ?

- Tại vì, ta hoàn toàn biến đổi !

- Làm sao biến đổi được ?

- ...

- Công tử không cho tôi biết ?

Phó Hồng Tuyết thở dài:

- Ta cũng chẳng biết tại sao nữa ! Ta chỉ hiểu là ly khai người đứng mười bốn hôm rồi. Và từ nay sẽ không ly khai người một khắc !

Thúy Bình tay ghì hấn lại.

Lệ chảy thành dòng. Lệ hạnh phúc, lệ khoái lạc. Lệ này quý hơn ngọc, hơn châu.

Diệp Khai đã ra ngồi nơi bệ cửa sổ, chỗ Lộ Tiểu Giai ngồi.

Bên cạnh chàng, có Đinh Vân Lâm.

Cả hai đưa mắt theo dõi Phó Hồng Tuyết và Thúy Bình xuyên qua các lối hoa đi ra, dần dần khuất dạng.

Đinh Vân Lâm buột miệng thở ra:

- Xem ra, hấn biến đổi thành con người khác thật đấy ! Bây giờ thì hấn mới là con người !

Dĩ nhiên, nàng ám chỉ Phó Hồng Tuyết.

Bây giờ, Diệp Khai đi đâu, nàng đi đó, kèm một bên, như bóng với hình. Vừa rồi, nàng ẩn mặt bên trong, bận giám thị một đứa bé gái.

Diệp Khai hỏi:

- Cô nương cho rằng trước kia hấn không là con người ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Ít nhất, ta chưa thấy con người thuộc mẫu của hấn !

Diệp Khai không thể không thừa nhận điểm nhận xét đó.

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Ta không tưởng là hấn có thể đau khổ vì Thúy Bình !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Cô nương cho rằng thật sự hấn đau khổ vì nàng ấy ?

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Chứ không phải sao ?

Diệp Khai lắc đầu.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Thế thì vì cái gì mà hấn đau khổ ?

Diệp Khai đáp:

- Luôn luôn, hấn tự cho mình cao thượng hơn Thúy Bình. Luôn luôn hấn cho rằng Thúy Bình không xứng đáng với hấn !

Đinh Vân Lâm thốt:

- Cái đó thì quả có !

Diệp Khai tiếp:

- Lúc Thúy Bình ly khai hấn, hấn sở dĩ đau khổ là vì trở thành đơn độc. Như một khách lữ hành bỗng nhiên mất con chó bạn đường.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Nghĩa là sự tự tôn của hấn bị tổn thương, nàng bỏ đi là nàng tôn kính hấn nữa ?

Diệp Khai tiếp:

- Hấn có cảm giác bị lừa. Vô luận nam nhân nào, bị nữ nhân lừa, cũng đều đau khổ cả. Dù không yêu nữ nhân đó, nam nhân cũng đau khổ như thường. Bất quá, cái đau được che giấu bằng niềm hận, vậy thôi !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Thế người cho rằng hấn vốn không yêu Thúy Bình ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không đá động tới điểm đó. Hay, nói một cách khác, tại hạ không có ý tứ như cô nương vừa nên ra !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Ý tứ của người như thế nào ?

Diệp Khai đáp:

- Ý tứ của tại hạ, là nếu Thúy Bình không ly khai hấn, thì một ngày nào đó hấn cũng sẽ ly khai Thúy Bình. Và lúc đó thì hấn không mảy may đau khổ.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Tại sao hấn không đau khổ ?

Diệp Khai tiếp:

- Bởi hấn khác mọi người !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Khác làm sao ?

Diệp Khai giải thích:

- Hấn lớn lên trong cừu hận, hấn từ cừu hận mà sanh ra, cho nên ...

Đinh Vân Lâm chận lời:

- Cho nên dù yêu Thúy Bình chân thật, hấn cũng không quên cừu hận.

- o O o -